

Chris Ryan

HET LAATSTE WAPEN

Proloog

16 november 1994

Zwijgend liep Nick Scott voort. Hij voelde hoe de koude lucht van de flank van de berg naar beneden stroomde om vervolgens langs zijn blote huid te strijken. Zijn borstkas werd slechts beschermd door een dunne sweater en de ochtendlucht werd gevuld door een lichte, fijne sneeuw. Het maakte niets meer uit, bedacht Nick somber. Een man die zijn vrouw verloren heeft voelt de kou niet. Hij voelt geen hitte, pijn of plezier, of welke gewaarwordingen dan ook. Alleen een bevroren leegte vanbinnen.

Voorals de man weet dat hij de enige is die hiervoor verantwoordelijk kan worden gesteld.

Hij wierp een korte blik omhoog naar de bergen. De top van Les Houches, de kleinste van de twee bergen die het dal van Chamonix domineren, bevond zich recht voor hem uit. Plotseling brak er een straal zonlicht door de wolken en zette het witte oppervlak van de helling in een glanzend schijnsel, terwijl aan de andere kant van het ravijn de nog grotere Mont Blanc lag, hoewel die nog steeds in mist en wolken was gehuld. Het was nu een week geleden dat Mary was overleden. Drie dagen geleden hadden ze haar begraven, hier, tussen de bergen waarvan ze zo had gehouden, en waar ze gehoopt hadden samen een nieuw leven te kunnen beginnen. Een leven waar verder geen oorlog, strijd, beproevingen of overleven aan te pas zou komen. Een leven waar het Regiment verder niet meer bij betrokken zou zijn. Alleen zij met z'n tweetjes, hun skischool en hun dochter. Een klein gelukkig gezin, zoals het eigenlijk altijd al het geval had moeten zijn.

En nu is dat verdwenen, samen met Mary begraven, en met alle andere dromen die ik ooit heb gehad.

'Gaat het?' vroeg hij, terwijl hij Sarah aankeek.

'Ik ben bang,' reageerde ze toonloos.

Ze liep naast hem, met haar ski-jack stevig dichtgeknoopt tot rond haar smalle nek. Nog maar vijftien, dacht Jack. Jezus, wat was ze nog jong. Soms moest hij zichzelf knijpen om te beseffen dat ze, ook al begon ze eruit te zien als een vrouw, nog maar een kind was. Al vanaf haar geboorte had ze hem voortdurend verrast met de snelheid waarmee ze zich ontwikkelde. Sarah was andere kinderen steevast voor geweest: op tweejarige leeftijd kon ze al praten, op haar derde kon ze tellen en ze was nog geen vier toen ze al kon lezen – het leek wel of ze zich met grote spoed door het leven haastte, haar kindertijd opzijschoof en niet wist hoe snel ze bij het rendez-vous met haar eigen lot moest komen. Als je een vader had die zo waardeloos is als ik, móét je misschien wel snel opgroeien, bedacht hij verbitterd. *Als je niemand hebt die voor je zorgt, leer je wel voor jezelf op te komen.*

‘Ik ben bang voor wat er van ons zal worden nu mam er niet meer is.’

Ze bleef in de sneeuw staan en draaide zich naar hem toe, zodat ze hem aan kon kijken. Er lag een zorgelijke uitdrukking op haar gezicht, angstig ook. Sarah had lang bruin haar en blauwe ogen die als de koplampen van een auto uit haar smalle sproetengezicht leken te schijnen. Haar gelaatstrekken mochten delicaat worden genoemd, fijntjes, net als die van haar moeder, maar op haar voorhoofd en op haar jukbeenderen waren sporen te zien van de brute, osachtige kracht waarover haar vader beschikte. ‘Je kunt zeggen wat je wilt, maar ik wéét het gewoon,’ vervolgde ze. ‘Het komt nooit meer goed met ons.’

‘Natuurlijk komt het allemaal goed met ons,’ reageerde Nick kortaf. ‘Ik zal goed voor je zorgen.’

‘Wat is er in Irak met je gebeurd, pap?’

Die woorden troffen Nick harder dan alle kogels die hij ooit in zijn leven had moeten incasseren. Een kogel was niet meer dan een stukje koud staal. Dat kon zich een weg door je weefsel scheuren, en je botten breken, maar zolang je in leven bleef liet het je geest intact. Dit was veel erger. Dit deed pijn op een manier waarop een kogel nooit pijn kon doen.

‘Met mij is alles goed,’ zei hij snel.

Ze liep twee passen voor hem uit en sloeg een van de paden in die omhoog naar de flank van de berg leidden. Ze woonden hier nog maar net een jaar, maar zij had zich veel beter aan dit oord aangepast dan hij. Sarah sprak Frans alsof ze hier haar hele leven had gewoond en had ook op school geen moeite zich aan te passen. En ik? bedacht Nick. Ik ken hier nauwelijks iemand. Ik ben hierheen gekomen om te ontsnappen. *Maar je kunt nooit voor jezelf op de loop gaan.*

‘Ik ben vijftien,’ zei ze, maar draaide zich niet naar hem om. ‘Ik denk dat ik wel tegen de waarheid bestand ben.’

De waarheid, bedacht Nick. Misschien is zij er wel tegen bestand, terwijl ik dat niet ben. Maar in grote lijnen mocht het verhaal wel duidelijk worden genoemd. Hij was een Regimentsman, was dat al een jaar of tien. De Falklandoorlog had hij net gemist, maar verder was hij betrokken geweest bij elke actie waarbij de SAS was ingezet, en had zich in de strijd meerdere malen onderscheiden. Hij had de medailles en de lintjes om te bewijzen dat hij minstens net zo goed was als de andere mannen van het Regiment. Toen, tijdens de fase direct voorafgaand aan de oorlog in Irak, was hij in vijandelijk gebied gedropt. Eerst in Koerdistan, om vervolgens met een uit vier man bestaand groepje zuidwaarts te reizen, om uiteindelijk in Bagdad te arriveren. Onderweg waren twee van zijn maten gesneuveld. Twee van hen waren gevangengenomen. Nick had geen flauw idee wat er met Ken was gebeurd. De laatste herinnering aan hem was de uitdagende grijns op zijn gezicht toen de Iraakse soldaten met hun geweerkolven op zijn borstkas inbeukten terwijl ze hem wegleidden. De kans was groot dat hij momenteel in een of ander anoniem graf lag weg te rotten. Nick was overgebracht naar het cellencomplex onder Saddams Republikeinse Paleis, waar ze hem hadden gefolterd. Hij had nooit begrepen wat ze verwacht hadden uit hem te zullen krijgen. Misschien was het puur sadisme geweest. Hun leger kreeg er behoorlijk van langs, en misschien hadden ze iemand nodig om hun frustraties op af te reageren. En hij was toevallig ter plekke. Het was niet persoonlijk bedoeld. En dat gevoel overheerste al helemaal toen ze elektroden aan zijn ballen bevestigden.

Pas nadat de oorlog was beëindigd, als deel van de wapenstilstands-overeenkomst, werd Nick vrijgelaten. Hij had geen flauw idee dat er sowieso een eind aan de oorlog was gekomen, en toen ze hem uit de donkere, bedompte cel haalden waarin hij de laatste weken had doorgebracht, was hij ervan overtuigd dat hij met een vuurpeloton geconfronteerd zou worden, in plaats van met een helikopter die hem naar huis zou brengen. Er waren twee maanden hospitaal voor nodig geweest om hem weer enigszins op te lappen, maar de mentale schade was veel groter geweest dan de fysieke. Nadat hij naar het Regiment was teruggekeerd was het onmogelijk gebleken het soldatenvak weer op te nemen. De bevelen leken elke zin verloren te hebben. De training miste elk doel. De opdrachten leken nergens op te slaan. Na een jaar hield hij het voor gezien, omdat hij ervan walgde – van zichzelf én van het leger.

‘Er is in Irak helemaal niéts gebeurd, *Silver girl* van me,’ zei hij, bijna automatisch de bijnaam gebruikend die hij sinds haar kleuterjaren voor Sarah hanteerde.

Hij sloeg zijn arm over haar schouder, maar ze schudde die van zich af.

‘Waarom zitten we dan hiér?’

Slechts een paar maanden nadat Nick ontslag bij het leger had genomen waren ze hierheen verhuisd. Nick en Mary hadden het jarenlang gehad over het opzetten van een skischool. Beiden hielden ze van de bergen, en twintig jaar geleden hadden ze elkaar ontmoet in de Franse Alpen, toen hij in het kader van zijn legertraining daar zijn skiopleiding had gekregen en Mary serveerster was geweest in een van de toeristenbars. Vrijwel vanaf haar geboorte hadden ze Sarah mee de bergen in genomen: ze kon al skiën voor ze goed en wel kon lopen. Ze hadden een kantoortje gehuurd, hadden een jonge Duitse skiër, Heinz, in dienst genomen om hen een handje te helpen, terwijl Nick het merendeel van de skilessen voor zijn rekening had genomen en Mary de reserveringen regelde en voor de boekhouding zorgde. Maar het was totaal anders gelopen dan Nick het had gepland. Het eerste seizoen was moeilijk en hun cliënten waren stuk voor stuk idioten geweest. Rijke bankiers uit Londen die nauwelijks kans zagen overeind te blijven, laat staan dat ze konden skiën, en die ervan uitgingen dat dat Nicks schuld was. Ze spraken tegen je alsof je oud vuil was. Een paar keer had hij zijn geduld verloren en had hij tegen ze geschreeuwd. Hij kon het niet helpen, het waren klotzakken, zei hij later. Maar al snel deed het verhaal de ronde dat hij moeilijk in de omgang was. Mary was woedend op hem, en kort daarna begon het aantal boekingen drastisch af te nemen. Ze hadden al hun spaargeld in de skischool gestopt. Ze lagen voortdurend met elkaar overhoop.

Zelfs op de avond dat ze stierf hadden we ruzie...

‘Om heel iets anders met ons leven te doen,’ antwoordde Nick.

‘Dat wil ik helemaal niet,’ zei Sarah, wier stem plotseling kil klonk van ingehouden woede. ‘Ik wil hier helemaal niet zijn.’ Tranen rolden over haar wangen. ‘Ik wil alleen maar mijn moeder terug.’

‘Alles komt goed,’ zei Nick, en stak zijn hand weer naar haar uit.

‘Néé, het komt níét goed!’ gilte Sarah. ‘Er komt helemaal níets meer goed, nu niet, nóóit meer!’

Ze rende nu bij hem vandaan, waarbij ze moeite moest doen niet op het bevroren pad uit te glijden. Haar haren waren losgeraakt en leken in de wind achter haar aan te wapperen. *Nóóit meer*, hoorde Nick, terwijl de woorden tegen de zijkant van de berg weerkaatsten, om het volgende moment terug zijn kant uit te stuiteren. Er komt helemaal niets meer goed, nooit meer.

En het ergste van alles was dat ze misschien nog gelijk heeft ook.

Nick haalde haar in, stak zijn armen naar haar uit, pakte haar beet, drukte haar tegen zich aan. Ze haalde met horten en stoten adem. 'Ik wil me alleen maar voor de rest van de wereld verbergen,' zei Sarah terwijl ze de tranen uit haar ogen veegde.

Nick keek omhoog naar de dreigende hellingen van Les Houches. Op de linkerkant van de berg bevond zich een inkeping, waar de rotsen in de wolken leken te verdwijnen, waardoor er een halvemaanvorm was ontstaan. 'Zie je die berg?' zei hij, terwijl hij Sarah in zijn armen hield. 'Toen ik in Koerdistan werd gedropt heb ik me bij net zo'n berg schuilgehouden. Als je vijftien bent is je verbergen voor de rest van de wereld niet zo eenvoudig als je denkt. Het is een erg moeilijke, eenzame aangelegenheid, die diepe littekens in je ziel achterlaat. Als je je maar lang genoeg schuilhoudt, is de kans groot dat je zelfs vergeet wie je bent.'

Sarah draaide zich naar hem om en keek hem aan, met ogen die fonkelden van woede. 'Nou, als er iemand is die dat kan weten ben jij het, pa. Jij houdt je al schuil sinds je uit die stomme oorlog bent teruggekomen.'

1

10 februari 2003

Jed Bradley voelde hoe zijn nekspieren zich verstrakten. Zijn keel was kurkdroog en de knokkels van zijn brede, stevige vuisten tikten tegen het houten tafelloppervlak. Ik vind het helemaal niet erg om vanuit een helikopter ergens neergepoot te worden, hield hij zichzelf voor. Ik heb er geen probleem mee om op een oncomfortabele plek te moeten slapen, of om tachtig kilometer te moeten lopen met een zware rugzak op mijn rug, of om uit vijandelijk gebied te ontsnappen. Het kan me niet eens schelen als er op me geschoten wordt.

Maar ik heb er wél problemen mee als de een of andere klootzak de spot met me drijft. *Daarvoor ben ik niet bij het Regiment gegaan.*

‘Ik zeg dat het complete onzin is,’ beet Jim Muir hem toe. ‘We hebben bewijzen nodig. En niet deze stomme kloteflauwekul waar een normaal mens alleen maar van kan kotsen.’

Jed wierp hem een korte blik toe. Muir was een kleine man, met al wat dunner wordend bruin haar, bleke gelaatstrekken en een dikke, glimmende neus die zo rood was dat hij bij een tomatenkweekwedstrijd er moeiteloos de eerste prijs mee had kunnen winnen. Hij was vroeger journalist geweest en was twee jaar geleden in dienst getreden van het bureau persvoorlichting van de premier, en had kans gezien in die relatief korte periode naam te maken als een regelrechte rouwdouwer. Je had je beter kunnen blijven bemoeien met de pin-ups van pagina drie, jongen, bedacht Jed.

‘Misschien moet jij de volgende keer maar eens naar Irak afreizen,’ zei Jed.

Hij klonk beleefd, ingehouden. Maar aan zijn gelaatsuitdrukking was nog steeds goed te zien dat hij woedend was.

‘Vergeet het maar, soldatenmannetje,’ beet Muir hem toe. ‘Ik dacht dat de jongens van de SAS keihard waren.’ Vanuit zijn borst kwam er

een verachtelijk gegiechel naar boven. ‘En niet een stelletje in hun bed plassende mietjes.’

Jed boog zich iets naar voren en stond op het punt iets te gaan zeggen, toen de vrouw die naast hem zat haar vingers op zijn arm legde. ‘Laten we proberen onze kalmte te bewaren,’ zei Laura Strangar, ‘en eens rustig bekijken wat we hebben.’

Ze bevonden zich in het hoofdkwartier van de Firma in Vauxhall, dat pal aan de Theems lag. De afgelopen drie jaar hadden alle belangrijke vergaderingen plaatsgevonden in een van de beveiligde vertrekken van het gebouw. Er zaten geen ramen in deze ruimten, zodat een terrorist er nooit een raket naar binnen zou kunnen jagen. Om naar binnen te mogen had je de hoogste veiligheids-clearance nodig die er bestond, en dan nóg werd je gefouilleerd en moest je door een detectiepoortje. Het was de veiligste plek die er in Londen te vinden was.

Er zaten zeven mensen rond de tafel. Muir zat recht tegenover Jed. Naast hem bevond zich Mike Weston, de belangrijkste wapendeskundige binnen de overheid, plus zijn jongere plaatsvervanger, Miles Frith. Aan zijn andere kant zat David Wragg, de adjunct-directeur van de Firma, en de man die de inlichtingen betreffende Irak richting regering doorgaf. Er was ook een Amerikaanse inlichtingenman aanwezig die nooit zijn naam noemde, en verder ook nooit zijn mond opendeed; hij zat er alleen maar, af en toe aantekeningen makend op zijn Blackberry. En naast hem zat Laura Strangar, de inlichtingenofficier die tot taak had Jed bij zijn werk aan te sturen. Plus ikzelf, dacht Jed. *Naar alle waarschijnlijkheid de enige van de hier aanwezige inlichtingenmensen die ooit voet aan de grond heeft gezet in het land waarover zij worden geacht alles te weten.*

Jed was geïntrigeerd geraakt door Strangar. Hij had haar twee weken geleden voor het eerst ontmoet, tijdens de briefing voor de missie. Ze kon hoogstens vijfendertig zijn, schatte hij, maar zoals bij veel jonge carrièrevrouwen in Londen was het moeilijk om te zeggen hoe oud ze precies was. Ze brachten zoveel tijd in fitnesscentra door en hielden zo goed in de gaten wat ze aten, dat de jaren er bij hen nooit op de gebruikelijke wijze bij opgeteld leken te worden. Haar spieren hadden dezelfde structuur als die van een man, maar tegelijkertijd was haar huid zacht en wit. Haar elegante gelaatstrekken werden nog iets benadrukt door wat blusher, terwijl het natuurlijke rood van haar lippen werd versterkt door een dun laagje lipstick.

Jeds missie was in de vier jaar sinds hij na een strenge selectieprocedure van de Para's naar het Regiment was overgestapt, zonder meer de gevaarlijkste tot nu toe geweest. Hij had zijn baard moeten laten staan

en had wat oude Arabische kledingstukken uitgereikt gekregen – een van de redenen dat de keuze op hem was gevallen was het feit dat hij bruine ogen had, waardoor hij op kon gaan in de lokale bevolking. Hij was met een helikopter ergens in Irak afgezet, een met ruig struikgewas begroeid terrein zo'n tien kilometer ten westen van Bagdad: de Britten en Amerikanen bezaten boven Irak weliswaar het totale luchtoverwicht, maar ondanks het feit dat de oorlog nog niet begonnen was, waren er maar weinig plaatsen waar een lid van de Special Forces veilig kon worden afgezet.

Vervolgens was hij te voet langs de verdedigingslinie die rond de stad was aangelegd getrokken, tot hij op een van de wegen was uitgekomen die aan de noordwestkant vanuit het centrum de stad uit liep. De plaats waarvan men vermoedde dat er zich een wapenlaboratorium bevond was een kilometer of drie verwijderd van de plek waar hij was afgezet, en het complex lag midden in een industrieel voorstadje. Het was een kleurloze, uit prefab-onderdelen opgebouwde loods die je in Engeland wel tegenkomt als verkooppriimte voor winkeldochters. Het enige voordeel van Bagdad, bedacht Jed tijdens zijn tocht, was het feit dat de bewoners zo doodsbang waren dat je 's nachts nooit iemand op straat zag. Het herinnerde Jed ook aan enkele van de kinderhuizen waarin hij het overgrote deel van zijn jeugd had doorgebracht terwijl zijn vader weer eens in de gevangenis zat. *Als je er eenmaal uit bent, wil je er nooit meer naar binnen.*

De missie had redelijk rechttoe rechtaan geklonken. Probeer zo dicht mogelijk bij dat laboratorium te komen en positioneer je op een plek waar niemand je kan zien. Maak vervolgens met een krachtige digitale camera zoveel mogelijk foto's van het complex. 'Je hoeft er alleen maar voor te zorgen dat ze goed scherp zijn,' had Laura hem gezegd toen hij op het punt stond Koeweit te verlaten.

Dat kun jij gemakkelijk zeggen, wist Jed nog dat hij had gedacht toen hij daar achter een laag muurtje had gelegen, terwijl hij door zijn nachtzichtkijker naar het gebouw tuurde. Maar als je eenmaal hier bent, is dat toch een stuk lastiger. Misschien zouden ze graag zien dat ik ook nog een paar leuke opnamen maak van wat palmbomen en een mooie zons-
ondergang op de achtergrond. *Misschien moet ik het geheel er laten uitzien als een brochure voor het Bagdadse toeristenbureau.*

Hij nam een serie foto's van de omheining van het complex, maar daar viel verder weinig uit op te maken. Een grijze betonnen muur, dat was alles. Erbovenuit staken een stuk of wat torens die wel iets weg hadden van installaties die je ook bij chemische fabrieken aantrof, maar ondanks het feit dat Jed vóór hij bij de Para's was gegaan in Cambridge

techniek had gestudeerd, herkende hij ze niet. In elk geval niet op deze afstand. Hij nam nog wat foto's en probeerde toen wat dichterbij te komen. De poort bevond zich links van hem. Behoedzaam ging hij wat naar voren en vond een plekje in een portiek van een winkel waarvan de ruiten met planken waren dichtgetimmerd, en die zich op ongeveer dertig meter afstand van de ingang bevond. Het was twee uur 's nachts en de stad sliep. Uit een van de hoge schoorstenen zag hij een dunne rookpluim ontsnappen, maar verder maakte het complex een doodse indruk. De poort was afgesloten met stevige stalen hangsloten, terwijl er verder geen wachtposten te zien waren: Jed ging ervan uit dat er binnen voldoende van dat soort jongens rondliepen, en hij was niet van plan dat persoonlijk te gaan controleren. *Niet tijdens een missie in m'n eentje.*

Tegen de tijd dat de ochtendschemering zich aankondigde, waren zijn benen stijf van de kou geworden: in februari konden de temperaturen in Bagdad 's nachts tot het nulpunt dalen. Toen het eerste ochtendlicht in de verte boven de horizon zichtbaar werd, stopte er een kleine vrachtwagen voor de poort. Het was een oude, gebutste Toyota, waarvan de laadruimte met dik zwart plastic was overhuifd. De poort zwaaide open. Jed zag nog net hoe zich op het binnenplein zes wachtposten naar voren haastten en naar de chauffeur gebaarden dat hij verder naar binnen moest rijden, waarna de poort weer dicht zwaaide en op slot ging. Jed slaagde erin een paar snelle foto's met de digitale camera te maken, tien, twaalf in totaal. Op straat was de rust weer teruggekeerd, hoewel er nu een jongen naar hem stond te kijken. De afstand tussen hen beiden was een meter of twintig. Jed was gekleed in een smerige wit tuniek en een blauwe broek. Zijn huid was gebruind, en met zijn zwarte haar kon hij moeiteloos doorgaan voor een Irakees. Maar de jongen blééf naar hem kijken. Hij was niet ouder dan een jaar of zes en had enorme bruine ogen, terwijl Jed uit die ogen meende te kunnen opmaken dat hij honger had. Van zijn moeder was geen spoor te bekennen.

Jed wierp hem een boze blik toe en keek toen weer voor zich uit. Vanuit zijn ooghoek kon hij de jongen nog steeds zien. Toen kwam hij naar hem toe gelopen. Hij zei iets in het Arabisch, maar Jed begreep absoluut niet wat de jongen bedoelde: in Hereford waren het afgelopen halfjaar elementaire lessen in het Arabisch gegeven – door een Iraakse instructeur die hun het juiste dialect moest leren, maar de meeste jongens hadden er geen gebruik van gemaakt. Het enige Arabisch dat ik hoef te begrijpen is het geratel van een AK-47, had een van de jongens het verwoord. We zijn absoluut niet van plan om met die theedoeken te gaan praten. Jed had graag gewild dat hij toch iets begreep van wat de

jongen tegen hem zei. Toen gebaarde hij dat de jongen weg moest gaan. *Ga weg, zei hij geluidloos. Sodemieter verdomme op!*

De jongen wees naar Jeds camera. Hij was nog maar een meter of tien van hem verwijderd. Jed dacht razendsnel na. Als hij nog dichterbij kwam, zou de knaap ongetwijfeld doorkrijgen dat hij buitenlander was. Als er ook maar enige commotie ontstond, had hij binnen de kortste keren de halve Republikeinse Garde op zijn nek. Zijn bevelen echoden nog na in zijn oren. ‘Als er ook maar éne kans bestaat dat er zich problemen voordoen, zorg je ervoor dat je onmiddellijk van het toneel verdwijnt. Het laatste waar we behoefte aan hebben is een SAS-knaap die in Bagdad wordt opgepikt terwijl we nog druk bezig zijn die angsthazen bij de VN zover te krijgen dat ze aan de oorlog gaan meedoen.’

Uiteindelijk was er geen keus meer geweest en had hij zich terug moeten trekken. Hij had met de compacte digitale camera zo’n vijftig opnamen gemaakt, en dat hield in dat de missie volbracht was. Hij had dezelfde weg door de stille, in het duister gehulde stad terug genomen als hij gekomen was, en binnen een uur had hij het punt bereikt waar hij was afgezet, waar een heli hem even later aan boord had genomen om hem binnen de kortste keren naar Koeweit terug te brengen. Nog geen twaalf uur later was hij weer op vertrouwd terrein teruggekeerd. Op de foto’s was niet veel te zien, maar onder de omstandigheden was het het best mogelijke geweest. *Als ze er niet tevreden mee zijn, gaan ze er zelf maar naartoe en doen ze het nog eens dunnetjes over.*

‘Kun je ons precies vertellen wat je hebt gezien, Jed?’ vroeg David Wragg. Hij kuchte nerveus. ‘Zoals je weet dienen we elk stukje bewijs dat we vanuit Irak binnenkrijgen uiterst nauwkeurig te onderzoeken. Het zou toch bijzonder gênant zijn als we straks dat land binnenvallen om er vervolgens achter te komen dat het enige gevaarlijke dat ze in hun wapenopslagplaatsen hebben liggen een paar proppenschietters zijn.’

Hij was een magere man, met grijzend haar en groene ogen waarmee hij je onder het spreken doordringend aankeek, als een boor die dwars door een rotsblok wilde. Hij was keurig maar tegelijkertijd bijna sportief gekleed: hij droeg een kakikleurige broek en een overhemd zonder stropdas, maar maakte nog steeds gebruik van manchetknopen en had zwarte brogues met veters aan zijn voeten. Bij de Firma was het blijkbaar een trend om wat minder formeel gekleed te gaan, merkte Jed op, maar niet één van de hogere ambtenaren leek zich daarbij op zijn gemak te voelen. Als dié jongens het voor het zeggen hadden, zou binnen de kortste keren iedereen weer in een driedelig kostuum en met een bolhoed op rondlopen.

‘Het is allemaal op de foto’s te zien,’ zei Jed.

‘Ja,’ merkte Wragg behoedzaam op. ‘Het probleem is alleen dat die foto’s ons niet zo gek veel laten zien.’

Muir boog zich iets naar voren, leunde over de tafel heen. ‘We zijn op zoek naar wat onze vrienden in de porno-industrie een *cumshot* noemen, jongen,’ zei hij. ‘Een mooie grote foto van Saddam die een raket omarmt waarop met grote letters het woord “miltvuur” staat.’

Jed zag dat Wragg zich naar Muir toe boog en iets in zijn oor fluisterde. Kalm aan, misschien. Als dat inderdaad zo was, dan was dat een uitstekend advies. Als die Schot hem nog één keer een grote bek gaf, zou hij die rode neus van hem eens stevig verbouwen.

‘Nou, dit is alles wat we hebben. Doe het ermee of gooi de hele handel in de prullenmand.’

Laura wierp hem een ijzig glimlachje toe. ‘We begrijpen allemaal dat er grote druk op ons wordt uitgeoefend om met overtuigende bewijzen te komen dat Irak inderdaad over massavernietigingswapens beschikt, en dat we snél met die bewijzen moeten komen. Volgens al onze bronnen zou dit een belangrijk complex moeten zijn. Wat er in dat laboratorium ook mag gebeuren, de Irakezen achten dat van het allergrootste belang. Daarom hebben we je ernaartoe gestuurd.’

‘Ik heb de best mogelijke opnamen gemaakt, op het gevaar af gearresteerd te worden,’ merkte Jed koeltjes op. ‘Als jullie graag hadden gezien dat ik erbinnen was gedrongen, hadden jullie me daartoe opdracht moeten geven.’

‘Dat waarderen we wel degelijk,’ reageerde Wragg snel. ‘En we hebben ook grote bewondering voor je moed. We willen alleen een vollediger beschrijving, da’s alles.’

Vanuit zijn ooghoek zag Jed dat Muir ondertussen een tekening van een naakte dame zat te maken, met buitenproportioneel grote borsten en een uiterst kleine minirok. Jezus, dacht hij, waarom hebben ze déze gek verantwoordelijk gemaakt voor het veiligheidsbeleid van het land?

‘Hoe zag het gebouw er precies uit?’ drong Wragg aan.

‘Daar valt weinig specifiek van te zeggen,’ antwoordde Jed. ‘Een tapijtfabriek. Als je er zo naar kijkt zou je denken dat ze daar kleden maken.’

‘Nog speciale beveiligingsmaatregelen?’

‘Alleen een hoge muur eromheen, en een stevige stalen poort.’

‘Geen bewakers?’

Jed schudde zijn hoofd. ‘Alleen binnen heb ik er een stuk of wat gezien.’

‘Schijnwerpers?’ vroeg Laura.

‘Twee stuks aan beide uiteinden van het complex,’ antwoordde Jed.

‘Maar zo te zien in een vaste positie gemonteerd. Ze werden niet gebruikt om de omgeving mee af te zoeken of zo. Misschien dat ze dat wel kunnen, maar die nacht is dat niet gebeurd.’

‘Elektronische beveiliging?’

‘Voor zover ik heb kunnen zien niet.’

‘Hoe rook het daar eigenlijk in de omgeving?’ vroeg Weston.

Jed zweeg even. Dat was een goede vraag. Eerlijk gezegd stonk het er naar angst. Hij had zijn eigen angstzweet geroken toen hij zich daar vlak bij die fabriek bevond, terwijl hij zich afvroeg of hij op het punt stond om door de Irakezen gearresteerd te worden om de komende maanden door die lui te worden doodgemarteld. ‘Eigenlijk was het er alleen maar stoffig,’ antwoordde hij. ‘Beton, asfalt. Lukraak weggegooid afval en hondenpies. Hetzelfde geurtje dat je op een warme dag op een industrieterrein hier in Engeland kunt opsnuiven.’

‘Geen fruitige geur?’ wilde Weston weten.

‘Hoe bedoel je?’

‘Gebrande amandelen, gedroogde sinaasappelen, dat soort geurtjes,’ zei Weston. ‘Een penetrante geur. Welke dan ook.’

Jed schudde zijn hoofd. Weston was een korte, gedrongen man, met een al wat grijzer wordende baard die eruitzag alsof hij eens hoognodig geknipt moest worden. De man wekte de indruk meer op zijn plaats te zijn op een bierconventie dan in de burelen van de Firma. Desondanks wist hij meer over chemische en biologische wapens dan wie dan ook. Als het uit een reageerbuisje kwam en een dodelijke uitwerking had, was Weston de man die dat zou moeten doorzien.

‘Nee, niets van dat alles.’

‘Hoe zat het met het licht?’ vroeg Miles Frith. ‘Wat voor soort schijnsel kwam ervan af?’

‘Het was donker.’

‘Dat weet ik,’ zei Frith. ‘Maar kwam er helemaal geen gloed van af?’

Jed schudde zijn hoofd.

‘Buizen?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Liepen er nog buizen naar het complex?’

Frith was jonger dan de andere mannen, hoogstens dertig, dacht Jed. Hij had een half brilletje op zijn neus, waardoor hij er ouder uitzag, en droeg een blauw overhemd met korte mouwen. Zijn stem klonk iel en had iets klagerigs, als van een kat die met een stok in zijn buik werd geprikt, maar zijn manier van doen was resoluut en gedecideerd. Weston nam hem met zich mee naar elke vergadering die hij bijwoonde, maar verder begreep niemand waarom hij erbij was.

Jed sloot zijn ogen. In gedachten zag hij de beelden weer voor zich van de foto's die hij had genomen. Hij had urenlang naar de gebouwen gekeken, had ze in zijn geheugen geprent, op de manier zoals je een foto op een filmrolletje vastlegt. Hij zag de kleurloze betonnen muur weer voor zich die rond het complex stond, en de cilinders die erbovenuit staken. Rechts daarvan had zich inderdaad een buis bevonden.

'Aan de rechterkant van de installatie,' antwoordde hij.

'Hoe dik?'

'Met een doorsnede van pakweg dertig centimeter.'

'Olie?'

Jed schudde zijn hoofd. Oliepijpleidingen hadden gewoonlijk standaardmaten, en deze was een stuk kleiner geweest. En een industrieel complex had over het algemeen geen behoefte aan ruwe olie. 'Water,' zei hij. 'Ik denk dat het de watertoevoer was.'

'De leiding liep in de richting van de installatie?'

Jed knikte. 'Ik heb verder geen buizen gezien die vanuit het complex naar buiten liepen, dus ja. De installatie moet zijn eigen watervoorraad hebben gehad.'

Weston was plotseling geïnteresseerd. 'Hoe zag de weg die naar het complex leidde eruit? Was die misschien op enige wijze verstevigd?'

Jed knikte opnieuw. 'Op de weg ernaartoe was een dikke laag asfalt aangebracht. Aanzienlijk dikker dan op de andere wegen in de buurt.'

Weston keek op van de foto die Jed van het gebouw had genomen. Hij had die foto bestudeerd op de manier waarop een sportvisser aandachtig naar de vis keek die aan het eind van zijn lijn zat om te zien of hij ook een kampioensvis aan de haak had geslagen. Aan zijn gelaatsuitdrukking te zien, besepte Jed, was dit niet bepaald een vis die hij terug in het water zou gooien.

'Dus wat hebben we hier, dames?' merkte Muir kortaf op. 'Ik heb geen tijd om de hele dag met mietjes als jullie rond de tafel te zitten. Hebben we het hier over massavernietigingswapens of niet? Hebben we bewijzen in handen?'

Weston stond op. Na een korte aarzeling ging ook Frith staan. 'Wat we hier zien, denk ik, zijn geen massavernietigingswapens. In elk geval niet in de traditionele zin van het woord.' Hij draaide zich om en verliet het vertrek, op de voet gevolgd door Frith, die de deur zachtjes achter zich dichttrok.

'Ik denk dat dit het einde van de vergadering betekent,' merkte Wragg snel op. 'Dank u, heren.'

Muir liet een luidruchtig gesnuif horen en pakte zijn blocnote op. 'Probeer de volgende keer met een cumshot op de proppen te komen,

jongen,' zei hij terwijl hij Jed dreigend aankeek. 'Rakétten willen we zien. Vaten vol met rattengif, met etiketten erop met de tekst "Bestemd voor Londen". Niet deze half met onkruid overwoekerde Meccano-flauwekul.'

Hij boog zich iets naar voren, zodat Jed de bedompte aftershave op zijn huid kon ruiken. 'En je moet die stomme baard eindelijk eens afscheren, jochie,' sneerde hij. 'Je ziet eruit als een verdomde landloper.'

Jed stond op het punt iets te gaan zeggen, maar opnieuw voelde hij Laura's hand op zijn pols, hem op die manier tegenhoudend. Er was iets aan die aanraking dat hem beviel: vloeiend, geruststellend en stevig. De woorden bleven in zijn keel hangen. Dat was misschien maar goed ook, bedacht hij, terwijl hij overeind kwam en aanstalten maakte om naar de andere kant van het vertrek te lopen. Zelfs een verblijf van een aantal jaren in een gemeentelijk opvanghuis, en daarna nog een stuk of wat jaren als infanterist, konden je niet voorbereiden op een woordenwisseling met zo'n zeikerd.

'Waar hadden ze het op het eind nou precies over?' vroeg Jed terwijl hij zich vlak voor ze het vertrek verlieten naar Laura omdraaide.

Ze stonden nu op de gang van de tweede etage van het hoofdkwartier van de Firma. Een paar mannen haastten zich langs hen heen, met in hun ene hand een flesje mineraalwater en in de andere dikke met elastiek bijeengehouden bundels papier. Jed voelde de gespannen sfeer die in de lucht hing: het was dezelfde mengeling van verwachtingsvolle afwachting, spanning en opwinding die er bij het Regiment heerste op de avond vlak voor de mannen in actie zouden komen.

Laura keek hem aan en er verscheen een oogverblindende glimlach rond haar volle rode lippen. Haar linkerhand kwam omhoog en speelde vervolgens heel even met de uit één enkele parel bestaande oorbel.

'Dat was iets waardoor ik misschien wel eens carrière zou kunnen maken,' antwoordde ze alleen maar.